

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **P. S.**, zastoupená JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem České mládeže 135, Liberec VIII - Dolní Hanychov, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 27. 8. 2008, č. j. 59 Ca 15/2008 – 73,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 27. 8. 2008, č. j. 59 Ca 15/2008 – 73, **se ve výroku I. zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec rozsudkem ze dne 27. 8. 2008, č. j. 59 Ca 15/2008 – 73 ve výroku I. zamítl žalobu podanou žalobkyní proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 15. 1. 2008, č. j. 16661/07-1700-506345, jímž finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou (dále jen „finanční úřad“) ze dne 21. 3. 2007, č. 3/O/2007, č. j. 31346/07/187980/6992, kterým finanční úřad stěžovatelce uložil povinnost odvést do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně částku 80 000 Kč. Ve výroku II. předmětného rozsudku krajský soud zrušil pro nezákonnost rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 24. 1. 2008, č. j. 16662/07-1700-506345, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru finančního úřadu ze dne 21. 3. 2007, č. 3/P/2007, č. j. 31347/07/187980/6992, kterým byl stěžovatelce sdělen předpis penále za porušení rozpočtové kázně za období od 2. 7. 2003 do 21. 3. 2007 ve výši 80 000 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že Dohoda o zřízení společensky účelných pracovních míst č. JNA-S-70/2003 (dále jen

„dohoda“) uzavřená dne 10. 6. 2003 mezi stěžovatelkou a Úřadem práce v Jablonci nad Nisou (dále jen „úřad práce“) je svou povahou veřejnoprávní smlouvou a prostředky poskytnuté stěžovateli na základě této dohody jsou prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu. Porušení podmínek uvedených v čl. II dohody je třeba považovat za neoprávněné použití peněžních prostředků ve smyslu ust. § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003, (dále jen „rozpočtová pravidla“). Neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu je podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel porušením rozpočtové kázně, přičemž sankcí je podle odst. 2 citovaných ustanovení uložení odvodu ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, a uložení penále ve výši 1 promile denně. Předmětná dohoda mezi úřadem práce a stěžovatelkou obsahovala v souladu s ust. § 2 odst. 2 (správně § 4 odst. 2) vyhlášky č. 35/1997 Sb., kterou se stanoví podrobnosti zřizování společensky účelných pracovních míst a vytváření veřejně prospěšných prací (dále jen „vyhláška č. 35/1997 Sb.“), její závazek jako zaměstnankyně (správně zaměstnavatelky), že vrátí úřadu práce poměrnou část dotace poskytnuté na zřízení účelného pracovního místa odpovídající době, po kterou jej nesplnila, nedodrží-li dohodnuté podmínky (čl. II bod 8 dohody). Zároveň bylo v čl. IV dohody upozornění, že v případě porušení dohody budou rovněž uplatňovány sankce podle obecně platných předpisů, tedy i rozpočtových pravidel. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 5 Afs 70/2007 - 50, který se zabýval vztahem sankcí za porušení podmínek dohody o zřízení společensky účelných pracovních míst podle ust. § 4 odst. 2 vyhlášky č. 35/1997 Sb. a sankcí podle ust. § 44 rozpočtových pravidel. Krajský soud dospěl k závěru, že odvod byl uložen v souladu s ust. § 44 odst. 1 písm. b), odst. 2 a 4 rozpočtových pravidel, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že pracovní poměr B. T. u stěžovatelky skončil dohodou ke dni 21. 3. 2005, v důsledku čehož stěžovatelka porušila čl. II bod 1 dohody, když pracovní místo nebylo zachováno po dobu 24 měsíců, a čl. II bod 3 dohody, když neobsazenost místa byla delší než jeden měsíc. Jelikož stěžovatelka skončení pracovního poměru B. T. pracovnímu úřadu oznámila až 2. 3. 2006 přesto, že tak měla učinit písemně neprodleně, porušila povinnost vyplývající z čl. II bodu 4 dohody. Dále tím, že nevyčerpanou část poskytnutých finančních prostředků nevrátila do 15 dnů od doloženého vyúčtování, ale částku 464,80 Kč vrátila až 20. 8. 2003, tedy 20 dnů po provedeném vyúčtování, porušila povinnosti vyplývající z čl. II bodu 8 dohody. V řízení tak bylo prokázáno, že stěžovatelka povinnosti, které na sebe vzala podpisem dohody, nedodržela. Těmto zjištěným porušením dohody se v řízení před správními orgány, a následně ani v žalobě, nijak nebránila. Již shora uvedená porušení podmínek dohody je nutno považovat za neoprávněné použití peněžních prostředků ve smyslu ust. § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, a bylo proto na místě uložit stěžovateli povinnost odvést dotaci v plné poskytnuté výši. Z předložené pracovní smlouvy podle krajského soudu jasně vyplývá, že ji uzavřela stěžovatelka jako fyzická osoba, neboť byla ještě pod dřívějším příjmením uvedena jako zaměstnavatelka a sama ji podepsala. PhDr. F. S. nebylo možno považovat za zaměstnavatele B. T., neboť mezi nimi pracovněprávní vztah nevznikl. Ani faktické odvádění daně ze závislé činnosti, pojistného na zdravotní pojištění a sociální zabezpečení nečiní z PhDr. S. zaměstnavatele ve smyslu účastníka pracovněprávního vztahu. Podepsaná pracovní smlouva, jakož i to, že skončení pracovního poměru B. T. oznámila stěžovatelka, prokazují, že zaměstnavatelkou byla po celou dobu trvání pracovního poměru stěžovatelka. Nesprávné posouzení okamžiku vzniku a délky trvání pracovněprávního vztahu mezi stěžovatelkou a B. T. však nemělo vliv na zákonnost

platebního výměru č. 3/O/07 a rozhodnutí o odvolání, neboť finanční úřad i finanční ředitelství správně posoudily ostatní porušení dohody, jež měla za následek uložení odvodové povinnosti v plné výši poskytnuté dotace. V důsledku nesprávného posouzení okamžiku vzniku pracovněprávního vztahu, a tedy i okamžiku obsazení společensky účelného pracovního místa, nicméně došlo k porušení ust. § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel. Finanční úřad totiž ve výroku platebního výměru č. 3/P/07 vyslovil, že penále se ukládá za období od 2. 7. 2003. Období, ve kterém došlo k porušení rozpočtové kázně, bylo tedy stanoveno v rozporu se zákonem. Z tohoto důvodu krajský soud zrušil rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 24. 1. 2008, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti tomuto platebnímu výměru na penále. Obiter dictum dodal, že poskytnutí dotace ze státního rozpočtu je určité dobrodiní, na které není právní nárok, a je právem státu stanovit podmínky, za nichž jsou takové peněžní prostředky poskytovány, a to i velmi tvrdě a přísně. Nedodržení podmínek použití prostředků ze státního rozpočtu je v případě porušení rozpočtové kázně podle ust. § 44 rozpočtových pravidel vázáno na povinnost vrátit čerpané prostředky do rozpočtu a povinnost zaplatit penále. Zákon však zároveň zakotvuje i nástroj pro zmírnění tvrdosti odvodové povinnosti a povinnosti platit penále v konkrétních případech.

Proti výroku I. tohoto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které zdůraznila, že nepopírá, že z její strany došlo k porušení pravidel rozpočtové kázně. Podle jejího názoru je však důležité pečlivé zvážení míry tohoto porušení. Z gramatického výkladu ust. § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel plyne, že záleží na míře porušení rozpočtové kázně. V případě plného porušení je tak třeba vrátit odvod v plné výši, v případě, že k žádnému porušení nedojde, se logicky nic nevrací. U ostatních případů je třeba přihlídnout k míře porušení rozpočtové kázně a z této vyvodit i výši odvodu. V daném případě by k povinnosti plného odvodu vedlo úplné porušení rozpočtové kázně, ke kterému by došlo např. nezřízením účelného pracovního místa jako takového. Tomuto výkladu odpovídá i závazek stěžovatelky, že vrátí úřadu práce poměrnou část dotace poskytnuté na zřízení účelného pracovního místa odpovídající době, kterou nesplnila, nedodrží – li dohodnuté podmínky (čl. II bod 8 dohody). Stěžovatelka sice neudržela účelné pracovní místo po dobu celých 24 měsíců, nicméně poměrnou část dotace za zbývající období vrátila, tedy vyhověla sankční povinnosti vyplývající z ust. § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel. Ostatní porušení předmětné dohody spočívající v porušení čl. I bodu 4 a čl. II bodu 8 dohody byla marginální povahy. V těchto případech by uložení povinnosti vrátit dotaci v plné výši představovalo vzhledem k takřka nulovým následkům zcela neadekvátní sankci. Pokud dal krajský soud stěžovatelce za pravdu v otázce, o které rozhodl ve výroku II. napadeného rozsudku, jedná se principiálně o jedno a totéž. I v případě penále se toto počítá teprve ode dne, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně. Uplatní se tedy znovu pouze v té (poměrné) části, v jaké došlo k porušení rozpočtové kázně. Rozdílnost, která se v napadeném rozsudku projevila prostřednictvím rozdílnosti výroku I. a II. tak není pouze nelogická, ale i nezákonná. Stěžovatelka dále poukázala na to, že v současné době platí ust. § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtových pravidel, jež ocitovala. Podle jejího názoru by měl správní orgán přihlídnout i k této skutečnosti. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. napadeného rozsudku a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na svá předešlá vyjádření a na správní spisy. V dokumentacích jsou obsaženy podrobné informace k jednotlivým odvolacím a žalobním námitkám, které stěžovatelka uvádí i v kasační stížnosti. Finanční ředitelství se plně ztotožnilo s právním názorem krajského soudu a cítí se jím být vázáno. Krajský soud posoudil právní otázku správně a úplně, napadený rozsudek řádně odůvodnil a vypořádal se v něm se všemi žalobními námitkami. Na základě shora uvedeného finanční ředitelství navrholo zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka jako zaměstnavatelka uzavřela s úřadem práce dne 10. 6. 2003 dohodu o zřízení společensky účelných pracovních míst, ve které se zavázala zřídit a obsadit nejpozději do 1. 7. 2003 pracovní místo prodavače potravinářského zboží a zachovat je po dobu 24 měsíců, nejméně do 30. 6. 2005 (čl. II bod 1 dohody). Neobsazenost pracovního místa nesměla být delší než jeden měsíc (čl. II. bod 3 dohody). Dále měla stěžovatelka povinnost oznamovat úřadu práce písemně den, způsob a důvod skončení pracovního poměru zaměstnance, který byl na společenský účelný pracovní místo přijat, a to neprodleně, nejpozději do 5 pracovních dnů od skončení pracovního poměru (čl. II bod 4 dohody). V čl. II bodě 8 dohody se stěžovatelka zavázala vrátit úřadu práce nevyčerpanou část poskytnutých finančních prostředků, nejpozději do 15ti dnů od doloženého vyúčtování. V tomto bodě bylo také stanoveno, že „V případě nedodržení jakékoliv z výše uvedených podmínek dohody je zaměstnavatel povinen vrátit finanční prostředky nebo jejich poměrnou část poskytnutou na zřízení účelného pracovního místa odpovídající době, kterou nesplnil, a to do 5 dnů. Výpočet poměrné části vychází z počtu kalendářních měsíců (přičemž jedním kalendářním měsícem se rozumí 30 dnů) a z výše poskytnutých finančních prostředků na jedno místo či místa, u kterých došlo k porušení dohody.“ V čl. II bod 9 dohody byla stanovena povinnost stěžovatelky odvést poskytnutý finanční příspěvek včetně případného penále na účet finančního úřadu při nedodržení podmínek dohody v případě porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 rozpočtových pravidel. Podle čl. III bod 2 se úřad práce zavázal poskytnout stěžovatelce na jedno pracovní místo dotaci ve výši 80 000 Kč. Od 1. 7. 2003 do 21. 3. 2005 bylo předmětné pracovní místo obsazeno B. T.. Ukončení pracovního poměru B. T. oznámila stěžovatelka úřadu práce písemně dne 2. 3. 2006 a téhož dne vrátila úřadu práce část dotace ve výši 10 936 Kč odpovídající podle ní době, kdy předmětné pracovní místo nebylo obsazeno. Ve dnech 4. 5. 2006 až 6. 12. 2006 finanční úřad provedl u stěžovatelky kontrolu skutečností rozhodných pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Výsledky kontroly uvedl ve zprávě ze dne 21. 3. 2007, č. j. 85392/06/187980/6992. Podle finančního úřadu stěžovatelka nedodržela podmínky uvedené v čl. II bodech 1, 2, 3, 4, 5 a 8 dohody tím, že neobsadila pracovní místo nejpozději 1. 7. 2003 a nezachovala toto místo po dobu 24 měsíců, nezajistila, aby neobsazenost pracovního místa nebyla delší než jeden měsíc, neoznámila úřadu práce den, způsob a důvod skončení pracovního poměru nejpozději do 5 pracovních dnů a nesplnila podmínku vrácení poskytnutých peněžních prostředků, ačkoli neobsadila místo v souladu s čl. II bodem 1 dohody, a to do 5 dnů. Na základě výsledků provedené kontroly vydal finanční úřad platební výměry na odvod za porušení rozpočtové

kázně (č. 3/O/2007) a na penále (č. 3/P/2007). Závěry finančního úřadu poté aprobovalo finanční ředitelství, které svými rozhodnutími zamítlo odvolání stěžovatelky.

Podle ust. § 3 písm. e) rozpočtových pravidel se neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, státních finančních aktiv, příspěvkových organizací, fondů organizačních složek státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu nebo Národního fondu, rozumí jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci,

Podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem. Podle odst. 2 citovaného ustanovení jsou fyzické osoby, právnické osoby nebo organizační složky státu, které porušily rozpočtovou kázeň, povinny odvést do státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu odvod za porušení rozpočtové kázně ve stejné výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Zároveň jsou povinny zaplatit do státního rozpočtu, státního fondu nebo státních finančních aktiv penále ve výši 1 promile denně z částky, které se týká porušení rozpočtové kázně, nejvýše však do výše této částky. Penále se počítá ode dne, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny.

V dané věci stěžovatelka v kasační stížnosti nepopírá, že rozpočtovou kázeň porušila, ale namítá, že při stanovení výše odvodu je třeba přihlídnout k míře porušení rozpočtové kázně, což se nestalo přesto, že po převážnou část doby, na kterou byla dohoda s úřadem práce uzavřena, její podmínky plnila.

Je-li v ust. § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel stanovena povinnost odvést při porušení rozpočtové kázně zpět do státního rozpočtu odvod ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, je z citovaného ustanovení podle Nejvyššího správního soudu zřejmý úmysl zákonodárce zohlednit při stanovení výše takového odvodu i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami, resp. úmysl rozlišovat mezi oprávněně a neoprávněně čerpanými peněžními prostředky. Povinnost správních orgánů zohlednit při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodou či rozhodnutím, tedy vyplývá přímo z ust. § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel a argumentace krajského soudu ustanovením § 4 odst. 2 vyhlášky č. 35/1997 Sb., proto neobstojí. K jeho odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 5 Afs 70/2007-50 je třeba uvést, že se jedná o odkaz nepřipadný, protože na rozdíl od dané věci byly skutkové okolnosti výrazně odlišné, neboť, jak vyplývá z předmětného rozsudku, stěžovatel jako příjemce dotace, zřídil méně pracovních míst, než se zavázal, odmítal přijmout do práce uchazeče doporučené úřadem práce a porušoval i řadu dalších podmínek dohody a to od samého počátku. Nejvyšší správní soud pak dospěl k závěru, že pokud stěžovatel „porušil podmínky dotace vztahující se k dané akci jako celku, její podstatě“, je uložení povinnosti odvést prostředky v celé poskytnuté výši legitimní. Navíc také vyslovil, že „Ostatní porušení dohody o poskytnutí dotace je (...) nutné vykládat ve smyslu ustanovení zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech.“

Pro daný případ z uvedeného vyplývá zejména povinnost správních orgánů vyžadovat odvod dotace pouze ve vztahu k časovému období, kdy stěžovatelka dohodu s úřadem práce skutečně porušovala. Jelikož však finanční ředitelství dospělo k závěru, že stěžovatelka nesplňovala všechny pojmové znaky určující zaměstnavatele, nezabývalo se časovým rozsahem, v němž stěžovatelka dohodu neplnila. Ke všem ostatním porušením předmětné dohody (nedodržení lhůty 24 měsíců; neobsazení pracovního místa po dobu delší než jeden měsíc; neoznámení skončení pracovního poměru; pozdní vrácení poměrné části dotace odpovídající době, kdy nebylo předmětné pracovní místo obsazeno), které správní orgány stěžovatelce vytýkaly, došlo v důsledku skončení předmětného pracovněprávního vztahu, tj. po 21. 3. 2005. Krajský soud však dospěl k závěru, že stěžovatelka byla v období od 1. 7. 2003 do 21. 3. 2005 zaměstnavatelkou B. T., a vzhledem k tomu, že tento závěr nebyl v řízení o kasační stížnosti zpochybněn, je tedy zřejmé, že v období předcházejícím uvedenému datu, stěžovatelka své povinnosti vyplývající z dohody plnila. Toto období přitom trvalo více než 20 měsíců z celkových 24 měsíců, po které se stěžovatelka zavázala předmětné pracovní místo udržet a obsazovat zájemci doporučenými úřadem práce. Neobstojí proto závěr krajského soudu, že nesprávné posouzení okamžiku vzniku a délky trvání pracovněprávního vztahu mezi stěžovatelkou a B. T. nemělo vliv na zákonnost platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně.

Jediným porušením předmětné dohody, které je stěžovatelce vytýkáno ve vztahu k celému období a které s délkou trvání pracovního poměru mezi stěžovatelkou a její zaměstnankyní nesouvisí, je o 5 dnů opožděné vrácení nevyčerpané části poskytnutých peněžních prostředků ve výši 464,80 Kč. Toto porušení dohody stěžovatelkou správní orgány v předmětných rozhodnutích vůbec nezmiňují, a krajský soud tím, že je stěžovatelce v napadeném rozsudku vytkl, rozšířil důvody pro stanovení povinnosti odvodu do státního rozpočtu o další důvod, a de facto tak zhoršil právní postavení stěžovatelky. Tímto postupem navíc nerespektoval dispoziční zásadu ovládající řízení ve správním soudnictví, neboť k tomuto konkrétnímu porušení dohody stěžovatelka v žalobě pochopitelně nic nenamítala, neboť k tomu neměla důvod. Závěr krajského soudu, že stěžovatelka byla zaměstnavatelkou B. T. a že tedy v období od 1. 7. 2003 do 21. 3. 2005 podmínky dohody plnila, byl podle Nejvyššího správního soudu natolik zásadní změnou právního náhledu na danou věc, že odůvodňoval, vedle zrušení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na penále, i zrušení rozhodnutí, jímž finanční ředitelství zamítlo odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně. Jelikož krajský soud žalobu v této části zamítl, je napadený rozsudek ve výroku I. nezákonný a stížní námitka důvodná.

Jako neopodstatněnou však posoudil Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatelky, že správní orgán měl přihlídnout i k tomu, že rozpočtová pravidla ve znění zákona č. 482/2004 Sb. obsahují ust. § 44a odst. 4 písm. a), které se vztahuje na méně závažná porušení rozpočtové kázně. Citované ustanovení bylo totiž do rozpočtových pravidel včleněno s účinností od 7. 9. 2004 a podle čl. II bodu 1 citovaného zákona se právní vztahy vzniklé podle rozpočtových pravidel účinných do dne nabytí účinnosti tohoto zákona z neoprávněného použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona posuzují podle dosavadních

právních předpisů. Jelikož stěžovatelka uzavřela dohodu s úřadem práce dne 10. 6. 2003, tedy předtím, než zákon č. 482/2004 Sb. nabyl účinnosti, nelze ust. § 44a na posuzovanou věc aplikovat.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů výrok I. napadeného rozsudku podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

Cihlářová

JUDr. Eliška

předsedkyně senátu